

Դանիելի Գիրքը — Հարյուր ութերորդը

Մարգարեական խորհրդանշաբանության բացահայտումը. Հայտնության գրքի յոթ փողերի համապարփակ վերլուծություն

Jeff Pippenger

2024-02-29

Ուիլյամ Միլլերին Հայտնության գրքի յոթ եկեղեցիների, յոթ կնիքների և յոթ փողերի վերաբերյալ մեծ լույս էր տրված: Նա այդ մարգարեական խորհրդանիշները տեղադրեց հեթանոսության, ապա՝ պապականության երկու ամայացնող գործությունների շրջանակի մեջ: Նա չտեսավ այդ խորհրդանիշների յուրաքանչյուր մարգարեական հատկանիշը, սակայն այն, ինչ տեսավ, հաստատեց Աստծո եկեղեցու ներքին և արտաքին պատմության հիմնարար ըմբռնումը՝ առաքյալների ժամանակներից մինչև աշխարհի վախճանը: Ներքին պատմությունը ներկայացված էր եկեղեցիներով, իսկ եկեղեցիների արտաքին պատմությունը՝ կնիքներով: Նա տեսավ, որ փողերը Հռոմի նկատմամբ Աստծո դատաստանի խորհրդանիշներն էին, որը նախատիպավորում էր աշխարհի վախճանին Հռոմի նկատմամբ Աստծո դատաստանը, թեև նա չտեսավ, որ աշխարհի վախճանի Հռոմը կազմված էր եռակի միությունից:

Ուրիայի Սմիթի կողմից գրված «Դանիելը և Հայտնությունը» գիրքը պարունակում է որոշ սխալ գաղափարներ, սակայն Քույր Ուայթի կողմից այն բնորոշվեց որպես «Աստծո օգնող ձեռք»: Նա նշել է, որ այն պետք է տարածվի «Մեծ պայքարի», «Նահապետներ և մարգարեներ» և «Դարերի Փափագի» հետ միասին: Նրա այդ գորեղ հավանությունը չէր նշանակում, թե այդ գիրքը գտնվում էր ներշնչման նույն մակարդակի վրա, ինչ իր գրքերը, այլ որ այն պարունակում էր «վեհ խրատներ» և պատասխանատու էր եղել «շատ թանկագին հոգիների ճշմարտության ճանաչողությանը հասցնելու» համար:

Գիրքը գործածում է միլլերական մարգարեական տրամաբանությունը՝ ուղեկցված մարգարեության այնպիսի հասկացություններով, որոնք անտեսանելի էին մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը: Մենք կանդրադառնանք գրքի մեջ եղած հատվածներին, մինչ ներկայացնում ենք երեք Վայերի եռակի կիրառությունը:

Միլլերը հայտարարեց, որ «յոթ փողերը յոթ առանձնահատուկ և ծանր դատաստանների պատմությունն են, որոնք ուղարկվել են երկրի, կամ Հռոմեական թագավորության վրա»: Առաջին չորս փողերը ներկայացնում են այն դատաստանները, որոնք բերվեցին հեթանոսական Հռոմի վրա, իսկ հինգերորդ և վեցերորդ փողերը Աստծո այն դատաստաններն էին, որոնք բերվեցին պապական Հռոմի վրա, սակայն Միլլերը չէր ճանաչի, որ յոթերորդ փողը ներկայացնում էր Աստծո դատաստանը՝ Նորագույն Հռոմի վրա: Խոսելով Հայտնության գրքի յոթ կնիքների և յոթ փողերի մասին՝ Ուրիա Սմիթը գրեց.

«Գիրքը վերցնելով՝ Գառն անմիջապես անցնում է կնիքները բացելուն, և առաքյալի ուշադրությունը հրավիրվում է այն տեսարաններին, որոնք կատարվում են յուրաքանչյուր կնիքի ներքո: Յոթ թիվն արդեն նկատվել է որպես Սուրբ Գրքերում լրիվություն և կատարելություն նշանակող: Ուստի յոթ կնիքները ներառում են իրադարձությունների մի որոշակի դասի ամբողջությունը՝ հասնելով, գուցե, մինչև Կոստանդինի ժամանակները, իսկ յոթ փողերը՝ այդ ժամանակից հետո եկող մեկ այլ շարք, չի կարող ճիշտ լինել: Փողերը նշանակում են իրադարձությունների մի շարք, որոնք տեղի են ունենում կնիքների իրադարձություններին ժամանակակից, սակայն բոլորովին այլ բնույթի: Փողը պատերազմի խորհրդանիշ է. հետևաբար, փողերը նշանակում են մեծ քաղաքական խռովություններ, որ Ավետարանի դարաշրջանում պետք է տեղի ունենան ազգերի մեջ: Կնիքները նշանակում են կրոնական բնույթի իրադարձություններ և պարունակում են եկեղեցու պատմությունը՝ քրիստոնեական դարաշրջանի բացումից մինչև Քրիստոսի գալուստը»: Ուրայա Սմիթ, Daniel and Revelation, 431.

Շեփորը պատերազմի և քաղաքական խռովության խորհրդանիշ է: Հայտնության ութերորդ գլխի երկրորդ համարի վերաբերյալ Սմիթը հայտարարում է.

««ՀԱՄԱՐ 2. Եվ ես տեսա այն յոթ հրեշտակներին, որոնք կանգնած էին Աստծո առաջ. և նրանց տրվեցին յոթ փողեր»:

«Այս համարը ներկայացնում է իրադարձությունների մի նոր և առանձին շարք: Կնիքների մեջ մենք ունեցել ենք եկեղեցու պատմությունը այն ընթացքում, ինչը կոչվում է ավետարանական տնտեսություն: Իսկ այժմ ներկայացվող յոթ փողերի մեջ մենք ունենք գլխավոր քաղաքական և պատերազմական իրադարձությունները, որոնք պետք է տեղի ունենային նույն ժամանակահատվածում»: Uriah Smith, Daniel and Revelation, 476.

Յոթերորդ կնիքը բացվում է Հայտնության ութերորդ գլխի առաջին վեց համարներում, և յոթերորդ կնիքի բացման խորապատկերում յոթ փողերով յոթ հրեշտակներ պատրաստվում են փող հնչեցնել:

Եվ երբ բացեց յոթերորդ կնիքը, երկնքում լուրջություն եղավ մոտ կես ժամվա չափ: Եվ ես տեսա այն յոթ հրեշտակներին, որ կանգնած էին Աստծու առաջ, և նրանց տրվեցին յոթ փողեր: Եվ մի ուրիշ հրեշտակ եկավ ու կանգնեց զոհասեղանի մոտ՝ ունենալով ոսկե բուրվառ. և նրան շատ խունկ տրվեց, որպեսզի այն մատուցի բոլոր սրբերի աղոթքների հետ միասին այն ոսկե զոհասեղանի վրա, որ գահի առաջ էր: Եվ խնկի ծուխը, որ սրբերի աղոթքների հետ բարձրանում էր, հրեշտակի ձեռքից վեր ելավ Աստծու առաջ: Եվ հրեշտակը վերցրեց բուրվառը, լցրեց այն զոհասեղանի կրակով և գցեց երկրի վրա. և եղան ձայներ, որոտումներ, փայլակներ և երկրաշարժ: Եվ այն յոթ հրեշտակները, որ ունեին յոթ փողերը, պատրաստվեցին փող հնչեցնելու: Հայտնություն 8:1–6:

Կա մարգարեական մի անոմալիա, որը մենք նախորդ հոդվածներում նույնականացրել ենք, սակայն դեռևս հատուկ չենք անդրադարձել նրա առանձնահատուկ մարգարեական երևույթին: Այդ անոմալիան այն է, որ այն խորհրդանիշները, որոնք

ներկայացնում են մարգարեական պատմության ուղենիշների մի հաջորդականություն, բոլորն էլ համախմբվում են իրենց ներկայացրած պատմության եզրակացության մեջ: Մենք ցույց ենք տվել, որ Ղաողիկեական աղվենտիզմի չորս սերունդները, որոնք ներկայացված են Եզեկիել ութերորդ գլխի չորս պոթություններով, նշում էին որոշակի ուղենիշներ, սակայն դրանցից յուրաքանչյուրը, որպես փորձություն, կրկնվում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման պատմության մեջ: Այս անումալիան առկա է նաև յոթ փողերում, որովհետև թեև դրանք ներկայացնում են հեթանոսական, պապական և արդիական Հռոմի վրա եկող որոշակի դատաստաններ, բոլորը կրկին համախմբվում են, երբ արդիական Հռոմի վրա գործադիր դատաստանը սկսվում է շուտով եկող Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

Յոթ փողերն ունեն որոշակի ժամանակագրական թվականներ, երբ անցյալում կատարվեցին, սակայն Քույր Ուայթը նաև Հայտնություն ութերորդ գլխում հիշատակված յոթ փողեր ունեցող յոթ հրեշտակներին տեղադրում է շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքի պատմության մեջ:

«Եվ երբ նա բացեց հինգերորդ կնիքը, ես զոհասեղանի տակ տեսա նրանց հոգիները, որ սպանվել էին Աստծու խոսքի և այն վկայության համար, որ ունեին. և նրանք բարձրաձայն աղաղակեցին՝ ասելով. Մինչև ե՞րբ, ո՞վ Տեր, սուրբ և ճշմարիտ, չես դատում և չես վրեժ առնում մեր արյան համար երկրի վրա բնակվողներից: Եվ նրանցից յուրաքանչյուրին տրվեցին սպիտակ հանդերձներ [նրանք հոչակվեցին մաքուր և սուրբ], և նրանց ասվեց, որ դեռ մի փոքր ժամանակ հանգստանան, մինչև որ լրիվ դառնա նաև իրենց ծառայակիցների և իրենց եղբայրների թիվը, որոնք պետք է սպանվեին, ինչպես իրենք էին սպանվել» [Հայտնություն 6:9–11]: Այստեղ Հովհաննեսին ներկայացվեցին տեսարաններ, որոնք իրականում այն ժամանակ գոյություն չունեին, այլ այն, ինչ լինելու էր ապագայի որոշակի ժամանակաշրջանում:

«Հայտնություն 8:1–4՝ մեջբերված»: Manuscript Releases, հատոր 20, 197:

Նախորդ հատվածում Միստեր Ուայթը հինգերորդ կնիքի երկխոսությունն ու դրա իրականացումը կիրառում է այն ժամանակաշրջանի վրա, երբ ութերորդ գլխում յոթ հրեշտակները պատրաստվում են հնչեցնել, սակայն նույն պատկերը նա տեղադրում է նաև Հայտնության տասնութերորդ գլխի երկու ձայների պատմության մեջ:

«Երբ բացվեց հինգերորդ կնիքը, Հովհաննես Հայտնաբերը տեսիլքում զոհասեղանի տակ տեսավ այն խմբին, որ սպանվել էին Աստծո Խոսքի և Հիսուս Քրիստոսի վկայության համար: Սրանից հետո եկան այն տեսարանները, որոնք նկարագրված են Հայտնության տասնութերորդ գլխում, երբ հավատարիմներն ու ճշմարիտները կանչվում են դուրս գալու Բաբելոնից: [Հայտնություն 18:1–5, մեջբերված:]»
Ձեռագրային հրատարակություններ, հատոր 20, էջ 14:

Յոթ փողերը ներկայացնում են Աստծո դատաստանը հեթանոսական, պապական և ժամանակակից Հռոմի պատմության մեջ, սակայն դրանք ներկայացված են նաև 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի պատմության մեջ և շուտով եկող Կիրակնօրյա օրենքի

երկրորդ ձայնում: Բացահայտման ութերորդ գլխի առաջին վեց համարներին անդրադառնալուց հետո Ուրիա Սմիթը սկսում է ներկայացնել առաջին չորս փողերի պատմական իրադրությունները:

«Այստեղ վերսկսվում է յոթ փողերի թեման և զբաղեցնում է այս գլխի մնացած մասը և ամբողջ 9-րդ գլուխը: Յոթ հրեշտակները պատրաստվում են հնչեցնել: Նրանց հնչեցումը ներկայացվում է որպես Դանիել 2-ի և 7-ի մարգարեության լրացում՝ սկսվելով հին Հռոմեական կայսրության տասը բաժանումների քայքայումից, որոնց նկարագրությունը մենք ունենք առաջին չորս փողերի մեջ»: Ուրիայի Սմիթ, Daniel and Revelation, 477.

Սմիթը նշում է, որ առաջին չորս փողերը Աստծո դատաստաններն էին հեթանոսական Հռոմի վրա: Նա մեջբերում է յոթերորդ համարը, որը ներկայացնում է առաջին փողի մարգարեական բնութագրերը, ապա մատնանշում դրա պատմական իրականացումը:

«Առաջին ծանր և ահեղ դատաստանը, որ իր անկման ընթացքի մեջ վրա հասավ Արևմտյան Հռոմի վրա, Ալարիկոսի գլխավորությամբ գոթերի դեմ պատերազմն էր, որը ճանապարհ հարթեց հետագա ներխուժումների համար: Հռոմեական կայսր Թեոդոսիոսի մահը տեղի ունեցավ 395 թ. հունվարին, և մինչև ձմռան ավարտը Ալարիկոսի գլխավորությամբ գոթերը զենք էին բարձրացրել կայսրության դեմ:»

Ալարիկոսի առաջին արշավանքը ավերեց Թրակիան, Մակեդոնիան, Ատտիկան և Պելոպոնեսը, սակայն չհասավ Հռոմ քաղաքին: Բայց իր երկրորդ արշավանքի ժամանակ գոթական առաջնորդը անցավ Ալպերը և Ապենինները ու հայտնվեց «հավերժական քաղաքի» պարիսպների առջև, որը շուտով դարձավ բարբարոսների կատաղության զոհը:

«Առաջին փողի հնչյունը իր տեղադրությունն ունի չորրորդ դարի ավարտի շրջակայքում և դրանից հետո, և վերաբերում է հռոմեական կայսրության դեմ գոթերի առաջնորդությամբ իրականացված այս ավերիչ արշավանքներին»: Ուրիա Սմիթ, Daniel and Revelation, 478.

Սմիթը Ալարիկին նույնացնում է որպես հեթանոսական Հռոմի նկատմամբ Աստծո դատաստանի խորհրդանիշը, որը ներկայացված է առաջին փողի միջոցով: Փողերից յուրաքանչյուրն ունի մի պատմական անձնավորություն, որը ներկայացնում է այդ փողը. Ալարիկը ներկայացնում է առաջին փողի գալուստը չորրորդ դարի վերջից: Միլլերը չէր կարող տեսնել, որ այս փողը Հռոմի վրա եկավ կիրակիի պարտադրման պատճառով, քանի որ Միլլերը կիրակի պահող էր: Սմիթն էլ անտեսեց այս փաստը, սակայն Սմիթը ճանաչեց, որ առաջին պարտադրված կիրակնօրյա օրենքը հաստատվել է Կոստանդինի կողմից 321 թվականին: Կիրակիի պարտադրման հետ կապված մարգարեական ընդհանուր կանոնը միշտ նույնն է, որովհետև Աստված երբեք չի փոխվում, և այդ կանոնն այն է, որ «ազգային ուրացությանը հաջորդում է ազգային կործանումը»: Ալարիկը ներկայացնում է ազգային կործանման սկիզբը, որը սկսվեց հենց այն ժամանակաշրջանում, երբ Կոստանդինը ընդունեց առաջին կիրակնօրյա օրենքը:

Սմիթը շարունակում է՝ մեջբերելով ութերորդ համարը, որը նույնականացնում է երկրորդ փողը, ապա շարունակում է իր մեկնաբանությունը.

«Կոստանդինից հետո Հռոմեական կայսրությունը բաժանվեց երեք մասի, և այստեղից էլ առաջացել է «մարդկանց մի երրորդ մասը» և այլն հաճախակի արտահայտությունը՝ ակնարկելով կայսրության այն երրորդ մասին, որը պատժի տակ էր: Հռոմեական թագավորության այս բաժանումը կատարվեց Կոստանդինի մահվան ժամանակ՝ նրա երեք որդիների՝ Կոնստանցիոսի, Կոստանդին Բ-ի և Կոնստանսի միջև: Կոնստանցիոսը տիրապետում էր Արևելքին և իր նստավայրը հաստատեց Կոստանդնուպոլսում՝ կայսրության մայրաքաղաքում: Կոստանդին Երկրորդը պահում էր Բրիտանիան, Գաղղիան և Իսպանիան: Կոնստանսը պահում էր Իլլիրիկումը, Աֆրիկան և Իտալիան: (Տե՛ս Sabine's Ecclesiastical History, էջ 155:) Այս հանրահայտ պատմական փաստի վերաբերյալ Elliott-ը, ինչպես մեջբերված է Ալբերտ Բարնսի կողմից Հայտն. 12:4-ի իր ծանոթագրություններում, ասում է. «Առնվազն երկու անգամ, նախքան Հռոմեական կայսրությունը մշտապես բաժանվեց երկու մասի՝ Արևելյանի և Արևմտյանի, եղել է կայսրության եռակի բաժանում: Առաջինը տեղի ունեցավ մ.թ. 311-ին, երբ այն բաժանվեց Կոստանդինի, Լիկինիոսի և Մաքսիմիանի միջև, իսկ մյուսը՝ մ.թ. 337-ին, Կոստանդինի մահվան ժամանակ, Կոնստանսի և Կոնստանցիոսի [միջև]»:» Ուրիայի Սմիթ, Daniel and Revelation, 480:

Պատմական այն երևույթը, ըստ որի Հռոմը բաժանվել էր երեք մասի, ինչպես նաև երկու մասի, որի մասին հիշատակում են պատմիչները, որոնց Սմիթը մեջբերում է, Հռոմի այն տարրերն են, որոնք մատնանշում են Ժամանակակից Հռոմի եռակի միությունը, որը կազմում է երկու մասի բաժանված մի կառուցվածք՝ ներկայացնելով եկեղեցու և պետության միավորումը: Երբ Սմիթը շարունակում է, ապա նույնականացնում է երկրորդ փողի հետ կապված պատմական անձնավորությանը:

«Երկրորդ փողի հնչեցման օրինակելի պատմությունը, ակնհայտորեն, վերաբերում է սարսափազդու Գենսերիկի կողմից Աֆրիկայի, իսկ այնուհետև Իտալիայի ներխուժմանն ու նվաճմանը: Նրա նվաճումները մեծ մասամբ ԾՈՎԱՅԻՆ էին, և նրա հաղթանակները «իբրև թե կրակով վառված մեծ լեռ՝ ծովի մեջ նետված» էին: Ի՞նչ պատկեր ավելի լավ, կամ թեկուզ նույնքան լավ, կպատկերեր նավատորմերի բախումն ու պատերազմի ընդհանուր ավերածությունը ծովային ափերին: Այս փողը բացատրելիս մենք պետք է որոնենք այնպիսի իրադարձություններ, որոնք հատուկ առնչություն կունենան առևտրական աշխարհի հետ: Գործածված խորհրդանիշը բնականորեն առաջնորդում է մեզ սպասելու խռովություն և հուզում: Ոչինչ, բացի կատաղի ծովային պատերազմից, չէր կարող կատարել մարգարեությունը: Եթե առաջին չորս փողերի հնչեցումը վերաբերում է չորս նշանակալի իրադարձությունների, որոնք նպաստեցին Հռոմեական կայսրության անկմանը, և առաջին փողը վերաբերում է Ալարիկի առաջնորդությամբ գոթերի ավերածություններին, ապա այստեղ մենք բնականորեն փնտրում ենք ներխուժման հաջորդ հաջորդական այն գործողությունը, որը ցնցեց հռոմեական իշխանությունը և նպաստեց նրա անկմանը: Հաջորդ մեծ ներխուժումը «սարսափազդու Գենսերիկի» ներխուժումն էր՝ վանդալների գլխին կանգնած: Նրա գործունեության ընթացքը

տեղի ունեցավ մ.թ. 428–468 թվականների ընթացքում: Այս մեծ վանդալ առաջնորդն իր գլխավոր նստավայրը Աֆրիկայում ուներ....»

«Հռոմի անկման մեջ այս հանդուգն ծովահենի կատարած կարևոր դերի վերաբերյալ պրն. Գիբոնը գործածում է այս նշանակալից խոսքերը. «Գենսերիկ՝ մի անուն, որը Հռոմեական կայսրության կործանման մեջ արժանացել է Ալարիկի և Աթիլայի անունների հետ հավասար դիրքի»»: Ուրիա Սմիթ, Daniel and Revelation, 481, 484:

Սմիթը, մեջբերելով պատմիչ Գիբոնին, որը մատնանշել էր առաջին երեք փողերի պատմական խորհրդանիշները, որոշեց, որ Գենսերիկը երկրորդ փողն էր, ապա ասաց, որ Գենսերիկը «արժանի էր հավասար աստիճանի Ալարիկի և Աթիլայի հետ»:

Ալարիկը առաջին փողն է, Գենսերիկը՝ երկրորդը, իսկ հոների Աթիլան երրորդ փողն էր, որի մասին խոսվում է տասներորդ համարում: Սմիթը մատնանշեց, որ երկրորդ փողը, որ ներկայացված էր Գենսերիկով, ներկայացնում էր «428–468» թվականների պատմությունը: Այնուհետև Սմիթը մեջբերում է տասներորդ համարը, որը նույնականացնում է երրորդ փողը, և շարունակում իր պատումը.

«Այս հատվածի մեկնաբանության և կիրառության մեջ մենք հասնում ենք երրորդ կարևոր իրադարձությանը, որը հանգեցրեց Հռոմեական կայսրության տապալմանը: Եվ այս երրորդ փողի պատմական իրականացումը գտնելիս, մենք մի քանի քաղվածքների համար պարտական պիտի լինենք դոկտ. Ալբերտ Բարնսի Notes-ին: Այս Գրքի հատվածը բացատրելիս անհրաժեշտ է, ինչպես ասում է այս մեկնաբանը, «որ լինի որևէ առաջնորդ կամ ռազմիկ, որին կարելի լիներ նմանեցնել բոցավառ ասուպի. որի ընթացքը բացառիկ կերպով փայլուն լիներ. որը հանկարծ երևար ԲՈՅԱՎԱՌ աստղի ՊԵՄ, և ապա անհետանար ինչպես մի աստղ, որի լույսը հանգչել էր ջրերի մեջ»:— Notes on Revelation 8:

«Այստեղ ենթադրվում է, որ այս փողը վերաբերում է Ատիլայի՝ հռոմեական իշխանության դեմ մղված կործանարար պատերազմներին և կատաղի արշավանքներին, որոնք նա վարում էր հոների իր հորդանների գլխին կանգնած....»

«Եվ աստղի անունը կոչվում է Որդնախոտ [նշանակելով դառն հետևանքները]»: Այս խոսքերը, որոնք ավելի սերտորեն կապված են նախորդ համարի հետ, ինչպես ցույց է տալիս նույնիսկ մեր տարբերակի կետադրությունը, մի պահ մեզ վերադարձնում են Աթիլայի բնավորությանը, այն թշվառությանը, որի հեղինակն կամ գործիքն էր նա, և այն ահաբեկչական սարսափին, որ ներշնչվում էր նրա անունից:

««Լիակատար արմատախիլ և ջնջում»՝ արտահայտություններ են, որոնք լավագույնս բնորոշում են այն աղետները, որ նա պատճառեց»: Նա իրեն անվանում էր «Աստծո մտրակ»»: Ուրիա Սմիթ, Daniel and Revelation, 484, 487.

Երրորդ փողի պատմությունը, որը ներկայացված է հոն Աթիլայով, ընդգրկում է 441 թվականից մինչև նրա մահը՝ 453 թվականին: Ապա Սմիթը մեջբերում է տասներկուերորդ համարը, որը ներկայացնում է չորրորդ փողը և նկարագրում բարբարոս միապետ Օդոակրոսին, որտեղ Արևմտյան Հռոմի եռակի խորհրդանիշը ներկայացված է արեգակով, լուսնով և աստղերով: Նա այս երեք խորհրդանիշները

նույնացնում է որպես «արեգակի, լուսնի և աստղերի խորհրդանիշներ, որովհետև դրանք, անկասկած, այստեղ գործածված են որպես խորհրդանիշներ, և ակնհայտորեն նշանակում են հռոմեական կառավարության մեծ լուսատուներին՝ նրա կայսրերին, սենատորներին և հյուպատոսներին: Եպիսկոպոս Նյուտոնը նշում է, որ Արևմտյան Հռոմի վերջին կայսրը Ռոմուլոսն էր, որին ծաղրանքով կոչում էին Ավգուստուլոս, կամ «փոքրիկ Օգոստոս»: Արևմտյան Հռոմը ընկավ մ.թ. 476 թվականին: Սակայն, այնուամենայնիվ, թեև հռոմեական արեգակը հանգցվել էր, նրա ստորադաս լուսատուները դեռ աղոտ կերպով փայլում էին, մինչ սենատն ու հյուպատոսները շարունակում էին գոյություն ունենալ: Բայց բազմաթիվ քաղաքացիական անհաջողություններից և քաղաքական բախտի փոփոխություններից հետո, ի վերջո, մ.թ. 566 թվականին, հին կառավարության ամբողջ կառուցվածքը տապալվեց, և ինքը՝ Հռոմը, աշխարհի կայսրուհի լինելու վիճակից իջեցվեց մինչև աղքատ դքսություն, որը հարկատու էր Ռավեննայի էքզարխին»: Ուրիայի Սմիթ, Դանիել և Հայտնություն, 487:

Այստեղ մենք գտնում ենք Հռոմի եռակի բաժանման ևս մեկ վկայություն, որը նախապատկերում է արդի Հռոմի եռակի միությունը: Արևելյան Հռոմի և Կոստանդինոս կայսրի դեպքում եռակի բաժանումը ներկայացված էր նրա երեք որդիներով, իսկ Արևմտյան Հռոմի դեպքում՝ նրանց կառավարման եռակի ձևով: Ապա Սմիթը նշում է, որ արևը, լուսինը և աստղերը ներկայացնում են այն հատուկ հերթականությունը, որով Արևմտյան Հռոմը տապալվեց: Նա իր պատմությունը եզրափակում է վերջին երեք փողերի հետևյալ ներածությամբ:

«Թեպետ այս բարբարոսների առաջին ներխուժումներով կայսրության վրա բերված աղետները սարսափելի էին, դրանք համեմատաբար թեթև էին՝ ի հակադրություն այն աղետների, որոնք պիտի հաջորդեին: Դրանք միայն անձրևի առաջին կաթիլների պես էին՝ նախքան այն հեղեղը, որ շուտով պիտի թափվեր հռոմեական աշխարհի վրա: Մնացած երեք փողերը ծածկված են վայության ամպով, ինչպես ներկայացված է հետևյալ համարներում:»

«13-րդ ՀԱՄԱՐ. Եվ ես տեսա ու լսեցի մի հրեշտակ, որ թռչում էր երկնքի միջով և բարձր ձայնով ասում էր. Վա՛յ, վա՛յ, վա՛յ երկրի բնակիչներին՝ այն երեք հրեշտակների փողի մյուս ձայների պատճառով, որոնք դեռ պիտի հնչեն»:

«Այս հրեշտակը յոթ փող հնչեցնող հրեշտակների շարքին պատկանողներից մեկը չէ, այլ պարզապես նա է, ով ազդարարում է, որ մնացած երեք փողերը վայերի փողեր են՝ նրանց հնչեցման ներքո կատարվելիք առավել սարսափելի իրադարձությունների պատճառով: Այսպիսով, հաջորդը, այսինքն՝ հինգերորդ փողը, առաջին վայն է. վեցերորդ փողը՝ երկրորդ վայն է. իսկ յոթերորդը, յոթ փողերի այս շարքի վերջինը, երրորդ վայն է»: Uriah Smith, Daniel and Revelation, 493.

Հաջորդ հոդվածում մենք կշարունակենք երեք փողերի Վայերի թեման:

«Կայսերական Հռոմի աղետները, նրա անկման ընթացքում, պատմվեցին մինչև իսկ դրանց ամենավերջինը, մինչև որ Հռոմը մնաց առանց կայսրի, հյուպատոսի կամ սենատի: «Ռավեննայի էքզարքոսների օրոք Հռոմը իջեցվեց երկրորդ աստիճանի»:

Արեգակի երրորդ մասը զարկվեց, և լուսնի երրորդ մասը, և աստղերի երրորդ մասը: Կեսարների տոհմը չվերացավ Արևմուտքի կայսրերի հետ միասին: Հռոմը, նախքան իր անկումը, տիրապետում էր կայսերական իշխանության միայն մի մասի: Կոստանդնուպոլիսը նրա հետ բաժանում էր աշխարհի կայսրությունը: Եվ ո՛չ գոթերը, ո՛չ վանդալները չէին տիրում այդ տակավին կայսերական քաղաքին, որի կայսրը, այն բանից հետո, երբ Կոստանդինը առաջին անգամ փոխադրեց կայսրության աթոռը, հաճախ Հռոմի կայսրին պահում էր որպես իր նշանակյալ և փոխանորդ: Իսկ Կոստանդնուպոլսի ճակատագիրը պահված էր այլ դարերի համար և հռչակված էր այլ փողերով: Արեգակից, լուսնից և աստղերից առայժմ զարկված էր միայն երրորդ մասը»:

«Չորրորդ Փողի եզրափակիչ խոսքերը ենթադրում են Արևմտյան Կայսրության ապագա վերականգնումը. «Օրը չփայլեց նրա մեկ երրորդ մասի համար, և գիշերը նույնպես»: Քաղաքացիական իշխանության առումով Հռոմը ենթարկվեց Ռավեննային, և Իտալիան Արևելյան Կայսրության նվաճված գավառ էր: Բայց, ինչպես ավելի պատշաճորեն վերաբերում է այլ մարգարեություններին, պատկերապաշտության պաշտպանումը նախ Հռոմի պապի և կայսրի հոգևոր ու աշխարհիկ իշխանություններին մղեց բռնի բախման, և, պապին եկեղեցիների վրա ամբողջ իշխանությունը շնորհելով, Հուստինիանոսը իր օժանդակ ձեռքը մեկնեց պապական գերակայության առաջխաղացմանը, որը հետագայում իր վրա վերցրեց միապետներ ստեղծելու իշխանությունը: Մեր Տերոջ 800 թվականին պապը Կարլոս Մեծին շնորհեց Հռոմեացիների Կայսր տիտղոսը»:—Keith: Այդ տիտղոսը կրկին փոխանցվեց Ֆրանսիայի թագավորից Գերմանիայի թագավորին: Եվ կայսր Ֆրանցիսկոս Երկրորդի կողմից նույնիսկ այս հորինվածքը վերջնականապես և հավիտյան հրաժարվեց 1806 թ. օգոստոսի 6-ին»: A. T. Jones, The Great Nations of Today, 54.